

EVANXEO

Paixón do noso Señor Xesucristo segundo Xoán 18, 1-19, 42

Prenderon a Xesús e atárono

C. Naquel tempo, saíu Xesús cos seus discípulos para a outra banda do regueiro Cedrón, onde había unha horta, na que entrou el e mais os seus discípulos. Tamén Xudas, o que o había entregar, coñecía aquela horta, pois en moitas ocasións estivera alí Xesús cos seus discípulos. Xudas levaba a patrulla e a garda dos sumos pontífices e dos fariseos, chegou alí con farois, fachos e armas. Entón Xesús, sabendo todo o que lle viña enriba, adiantouse e preguntoulles:

+ - «¿A quen buscades?»

C. Respondéronlle:

S - «A Xesús de Nazaret.»

C. Díxolles El:

+ - «Eu son.»

C. Estaba tamén con eles Xudas, o que o entregaba. Cando lles dixo: “Eu son”, botáronse para atrás e caeron ó chan. Entón, preguntoulles outra vez:

+ - «¿A quen buscades?»

C. Eles contestaron:

S - «A Xesús de Nazaret.»

C. Xesús respondeulles:

+ - «Díxenvos que "son eu": así que, se me buscades a min, deixade marchar a estes.»

C. Así cumpriuse a palabra que dixera: "non perdín ningún dos que me deches".

Entón Simón Pedro, que tiña unha espada, desenvaiñouna e feriu ó garda do Sumo Sacerdote, rabenándolle a orella dereita. O nome do garda era Malco. Pero Xesús díxolle a Pedro:

+ - «Mete a espada na vaíña; ¿e, logo, non hei beber o cáliz que me deu o Pai?»

Levaron primeiro a Xesús onda Anás

C. Entón a patrulla, o tribuno e mais os gardas dos xudeus, agarraron a Xesús e prendérono.

Levárono primeiro onda Anás, que era sogro de Caifás, o Sumo Sacerdote daquel ano. Era Caifás aquel que lles dera ós xudeus o consello: "Convén que un home morra polo pobo".

Seguían a Xesús Simón Pedro e mais outro discípulo. Este discípulo, por ser coñecido do Sumo Sacerdote, entrou con Xesús no adro do palacio do Sumo Sacerdote.

Pedro estaba fóra, na porta. Entón saíu o outro discípulo -o coñecido do Sumo Sacerdote-, falou coa porteira, e fixo entrar a Pedro. A porteira preguntoulle a Pedro:

S - «¿Non es tamén ti dos discípulos dese home?»

C. El contestou:

S - «Non son.»

C. Estaban os criados e os gardas facendo unha fogueira, porque facía frío, e aquecíanse. Estaba tamén Pedro con eles, de pé, aquecéndose.

Entón o Sumo Sacerdote interrogou a Xesús acerca dos seus discípulos e da súa doutrina.

Xesús respondeulle:

+ - «Eu falei á vista do mundo, publicamente; eu sempre ensinei na sinagoga e no templo, onde se xuntan todos os xudeus, e non falei nada ás agachadas. ¿Por que me preguntas a min? Pregúntalles ós que me oíron de que lles falei: eles saben ben o que dixen.»

C. O dicir isto, un dos gardas alí presentes deulle unha labazada a Xesús, dicindo:

S - «¿Así lle respondes ó Sumo Sacerdote?»

C. Xesús replicoulle:

+ - «Se falei mal, demóstrame en que; e se falei ben, ¿por que me pegas?»

C. Entón Anás mandouno amarrado onda Caifás, o Sumo Sacerdote.

¿Non es tamén ti dos seus discípulos?

C. Estaba Simón Pedro de pé, quentándose, e preguntáronlle:

S - «¿Non es tamén ti dos seus discípulos?»

C. El negouno, dicindo:

S - «Non son.»

C. Un dos criados do Sumo Sacerdote, parente daquel a quen Pedro lle cortara a orella, replicoulle:

S - «¿E logo non te vin eu na horta con el?»

C. Pedro negou outra vez; e naquel intre empezou a cantar un galo.

O meu reino non é deste mundo

C. Levaron entón a Xesús de onda Caifás ó Pretorio. Era a amañecida. Eles non entraron no Pretorio para non se contaminaren e así poderen comer a Pascua. Saíu entón fóra Pilato, onda eles, e preguntou:

S - «¿Que acusación traedes contra este home?»

C. Eles responderon:

S - «Se este non fose un malfeitor, non cho entregabamos.»

C. Díxolles entón Pilato:

S - «Collédeo vós e xulgádeo segundo a vosa Lei.»

C. Os xudeus contestáronlle:

S - «Non nos é lícito matar a ninguén.»

C. Así se cumpriu a palabra de Xesús, sinalando con que morte había morrer.

Entón entrou Pilato outra vez no Pretorio, chamou por Xesús e preguntoulle:

S - «¿Es ti o Rei dos Xudeus?»

C. Xesús respondeu:

+ - «¿Dilo ti pola túa conta ou dixéroncho outros de min?»

C. Pilato replicou:

S - «¿E logo son eu xudeu? A túa xente e os sumos sacerdotes entregáronte a min: ¿que fixeches?»

C. Xesús contestoulle:

+ - «O meu reino non é deste mundo; se deste mundo fose, os meus oficiais loitarían para que ninguén me entregase ós xudeus; pero o meu reino non é de aquí.»

C. Díxolle entón Pilato:

S - «¿Logo ti es Rei?»

C. Xesús respondeu:

+ - «Tal como o estás dicindo, eu son Rei: para iso nacín e para iso vin ó mundo, para dar testemuño da verdade; todo o que está aberto á verdade, escoita a miña voz.»

C. Pilato preguntoulle:

S - «¿Que é a verdade?»

C. E, dito isto, saíu onda os xudeus e díxolles:

S - «Eu non atopo nel culpa ningunha. Hai entre vós o costume de que eu vos solte alguén pola Pascua. ¿Queredes, logo, que vos solte ó Rei dos Xudeus?»

C. Berraron entón outra vez, dicindo:

S - «Non. A ese non; a Barrabás.»

C. O tal Barrabás era un bandido.

¡Salve, Rei dos xudeus!

C. Entón Pilato colleu a Xesús e mandouno azoutar. Os soldados, tecendo unha coroa con espiños, puxéronlla na cabeza, vestíronlle un manto de púrpura, e, inclinándose diante del, dicíanlle: "¡Salve, Rei dos Xudeus!". E dábanlle labazadas.

Pilato saíu outra vez fóra e díxolles:

S - «Mirade, tráiovolo fóra, para que vos decatedes de que non atopo nel culpa ningunha.»

C. Entón saíu fóra Xesús, levando a coroa de espiños e o manto de púrpura. Pilato díxolles:

S - «Velaquí o home.»

C. Cando o viron, os sumos sacerdotes e os gardas berraron:

S - «¡Crucifícao, crucifícao!»

C. Pilato respondeulles:

S - «Collédeo vós e crucificádeo, que eu non atopo culpa nel.»

C. Os xudeus replicaron:

S - «Nós temos unha Lei, e conforme a Lei debe morrer, por se facer Fillo de Deus.»

C. Cando Pilato oíu estas palabras colleu moito medo, entrou outra vez no Pretorio e preguntoulle a Xesús:

S - «¿De onde es ti?»

C. Pero Xesús non lle deu unha fala. Entón Pilato insistiu:

S - «¿Comigo non falas? ¿Non sabes que teño poder para soltarte e poder para te crucificar?»

C. Xesús respondeulle:

+ - «Non terías ningún poder sobre min, se non cho desen de arriba. Por iso, o que me entregou a ti ten maior pecado.»

¡Fóra, fóra! ¡Crucifícao!

C. Despois disto Pilato procuraba liberalo. Pero os xudeus berraban:

S - «Se soltas a ese, non es amigo do César: todo o que se fai rei, oponse ó César.»

C. Pilato, oídas estas palabras, levou para fóra a Xesús e sentouno no tribunal, no sitio nomeado "O enlousado", en hebreo "Gábaza". Era o día da Preparación da Pascua, alá contra as doce da mañá.

Díxolles ós xudeus:

S - «Velaquí o voso rei.»

C. Pero eles berraban:

S - «¡Fóra, fóra! ¡Crucifícao!»

C. Pilato preguntoulles:

S - «Pero ¿como vou crucificar o voso rei?»

C. Os sumos sacerdotes insistiron:

S - «Non temos máis rei có César.»

C. Daquela, entregóullelo para que o crucificasen.

Crucificaron a Xesús, xunto con outros dous

C. Entón colleron a Xesús. Cargando el mesmo coa cruz, saíu para o lugar chamado da Caveira, que se di Gólgota en hebreo. Alí o crucificaron, xunto con outros dous, un a cada lado, e Xesús no medio. Escribiu Pilato un título e púxoo na cruz. O escrito era: “Xesús o Nazareno, o Rei dos Xudeus”. Moitos dos xudeus leron este título, porque o sitio onde Xesús foi crucificado estaba cerca da vila, e estaba escrito en hebreo, latín e grego. Os sumos sacerdotes dixéronlle a Pilato:

S - «Non escribas "O Rei dos Xudeus", senón que el dixo: "Son Rei dos Xudeus".»

C. Pilato respondeu:

S - «O escrito, escrito está.»

Repartiron as miñas roupas

C. Entón os soldados, cando crucificaron a Xesús, colleron a roupa del -e fixeron catro partes, unha parte para cada soldado-, e mais a túnica. Era a túnica sen costura, tecida dunha peza de arriba abaixo. E falaron entre eles:

S - «Non a rachemos: sorteémola a ver a quen lle toca.»

C. Así cumpriuse a Escritura, que di: “Repartiron entre eles a miña roupa e sortearon a miña túnica”.

Tal fixeron os soldados.

Velaí o teu fillo. Velaí a túa nai

C. O pé da cruz de Xesús estaban súa nai e a irmá de súa nai, María a de Cleofás, e mais María a Madalena. Xesús, vendo a súa nai e, onda ela, o discípulo a quen amaba, díxolle á nai:

+ - «Muller, velaí o teu fillo.»

C. Despois díxolle ó discípulo:

+ - «Velaí a túa nai.»

C. Desde aquela hora o discípulo acolleuna con el.

Está cumprido

C. Despois disto, sabendo Xesús que xa todo estaba acabado, para que se cumprise plenamente a Escritura, dixo:

+ - «Teño sede.»

C. Había alí un xerro cheo de vinagre. Entón, atando unha esponxa empapada de vinagre a unha cana de hisopo, achegáronlla á boca. Cando probou Xesús o vinagre dixo:

+ - «Está cumprido.»

C. E, inclinando a cabeza, entregou o espírito.

No instante saíu sangue e auga

C. Entón os xudeus, como era o Día da Preparación, para que non permanecesen os corpos na cruz durante o sábado -pois era grande aquel día de sábado-, rogáronlle a Pilato que lles rompesen as pernas e os retirasen.

Viñeron, logo, os soldados, e rompéronlles as pernas ó primeiro e mais ó outro que crucificaran con el. Pero ó chegaren onda Xesús, como o viron xa morto, non lle romperon as pernas, senón que un dos soldados traspasoulle o costado cunha lanza; e no instante saíu sangue e auga.

Quen o viu dá testemuño, e o seu testemuño é verdadeiro; el sabe que di a verdade, para que tamén vós creades. Porque isto aconteceu para que se cumprise a Escritura: "Non lle crebarán óso ningún". E noutro lugar di: "Han mirar para quen traspasaron".

Enfaixaron o corpo de Xesús en panos, con aromas

C. Despois disto, Xosé o de Arimatea, que era discípulo de Xesús -anque ás agachadas, por medo ós xudeus-, rogoulle a Pilato que lle deixase retirar o corpo de Xesús. Pilato accedeu. Foi e retirou o corpo.

Foi tamén Nicodemo -aquele que primeiramente viñera onda Xesús de noite-, levando unha mestura de mirra e áloe de case cen libras.

Colleron o corpo de Xesús e, segundo é costume sepultar entre os xudeus, enfaixárono en panos, con aromas. No sitio onde crucificaran a Xesús había un xardín, e no xardín un sepulcro novo, que aínda non usara ninguén. Puxeron alí a Xesús, por mor da Preparación dos xudeus, pois o sepulcro estaba cerca.